

opusdei.org

“Naša prva velika želja: ujedinjena Crkva koja postaje kvasac za pomireni svijet”

Homilija na svetoj misi na početku pontifikata pape Lava XIV., te završne riječi prije molitve Regina Coeli na Trgu sv. Petra.

18.05.2025.

Draga braćo kardinali, braćo u biskupstvu i svećeništvu, uvaženi

predstavnicima vlasti i članovima
diplomatskog zbora! Pozdrav
hodočasnici koji su došli povodom
Jubileja bratovština!

Sve vas pozdravljam srca ispunjena
zahvalnošću na početku službe koja
mi je povjerena. Sveti Augustin je
napisao: Gospodine, Ti si „si nas
stvorio za sebe i nemirno je srce naše
dok se ne smiri u tebi“ (*Ispovijesti*,
Knjiga 1, Glava 1, 1).

Proteklih dana proživjeli smo osobito
intenzivno vrijeme. Smrt pape Franje
ispunila je naša srca tugom i u tim
teškim trenucima osjećali smo se
poput onog mnoštva o kojima
Evandjelje kaže da su bili „kao ovce
bez pastira“ (*Mt 9, 36*). No, upravo na
Uskrs primili smo njegov posljednji
blagoslov i, u svjetlu uskrsnuća,
proživjeli smo taj trenutak uvjereni
da Gospodin nikada ne napušta svoj
narod – On ga sabire kad se rasprši i

„čuva ga k'o pastir stado svoje!“ (usp. Jr 31, 10).

U tom duhu vjere Kardinalski se zbor okupio na konklavi; dolazeći iz različitih krajeva i s različitim životnim pričama, položili smo u Božje ruke želju da izaberemo novog nasljednika svetoga Petra, rimskoga biskupa, pastira koji će znati čuvati bogatu baštinu kršćanske vjere i, istodobno, biti sposoban gledati naprijed kako bi odgovorio na pitanja, brige i izazove današnjice. Uz vašu molitvu osjetili smo djelovanje Duha Svetoga, koji je uskladio različite glazbene instrumente, učinivši da žice naših srca titraju u jedinstvenoj melodiji.

Izabran sam bez ikakve zasluge i, sa strahom i drhtajem, *dolazim k vama kao brat* koji želi biti sluga vaše vjere i vaše radosti, kročiti s vama putem ljubavi Boga, koji želi da svi budemo ujedinjeni u jednu obitelj.

Ljubav i jedinstvo – to su dvije dimenzije poslanja koje je Isus povjerio Petru.

Govori nam to evanđeoski ulomak, koji nas vodi na obale Tiberijadskog jezera – istog onog na kojem je Isus započeo svoje poslanje koje je primio od Oca: „loviti“ ljude da ih izbavi iz voda zla i smrti. Prolazeći uz obalu toga jezera, pozvao je Petra i prve učenike da budu, poput njega, „ribari ljudi“, a sada, nakon uskrsnuća, oni su ti koji moraju nastaviti to poslanje, uvijek i iznova bacati mreže kako bi u vode svijeta uronili nadu evanđelja, ploviti morem života kako bi se svi mogli naći u Božjem zagrljaju.

Kako Petar može izvršiti to poslanje? U Evanđelju se kaže da je to moguće isključivo zato što je u svome životu iskusio beskrajnu i bezuvjetnu Božju ljubav, pa čak i u času svog pada i zatajenja. Zato Isus, kad se obraća

Petru, koristi glagol *agapao*, koji označava Božju ljubav prema nama, njegovo prinošenje samoga sebe bez pridržaja i skrivenih primisli. U Petrovu odgovoru susreće se pak drugi glagol, koji opisuje prijateljsku ljubav koju gajimo jedni prema drugima.

Kad Isus pita Petra: „Šimune Ivanov, ljubiš li me?“ (Jv 21, 16), On misli, dakle, na Očevu ljubav. Kao da mu time želi reći: samo ako budeš upoznao i iskusio tu Božju ljubav, koja nikada ne prestaje, moći ćeš pâsti moje ovce; jedino u Očevoj ljubavi moći ćeš ljubiti svoju braću i sestre „više“, to jest žrtvujući svoj život za svoju braću.

Petru je, dakle, povjeren zadatak „ljubiti više“ i svoj život dati za stado. Petrova služba označena je upravo tom žrtvenom ljubavlju, zato što Crkva u Rimu predsjeda u ljubavi, a njezin pravi autoritet jest Kristova

ljubav. Nikada se ne radi o osvajanju drugih silom, vjerskom propagandom ili korištenjem moći, nego se uvijek i isključivo radi o tome da se ljubi onom ljubavlju kojom je Isus ljubio.

On – kaže sam apostol Petar – „je onaj kamen koji vi graditelji odbaciste, ali koji postade kamen zaglavni“ (*Dj 4, 11*). Ako je Krist taj kamen, Petar mora pâsti stado a da nikada ne podlegne napasti da bude usamljeni predvodnik ili vođa koji se uzdiže iznad drugih i postaje gospodar onih koji su mu povjereni (*usp. 1 Pt 5, 3*). Od njega se, naprotiv, traži da služi vjeri svoje braće i sestara, kročeći zajedno s njima. Jer svi smo mi, naime, „živo kamenje“ (*1 Pt 2, 5*), po krštenju pozvani graditi Božju građevinu u bratskom i sestrinskom zajedništvu, u skladu Duha, u suživotu različitosti. Kao što sveti Augustin piše: „Crkvu čine svi oni koji su u slozi s braćom i

sestrama i koji ljube bližnjega“ (Govor 359, 9).

Braćo i sestre, htio bih da to bude naša prva velika želja: *Crkva koja je ujedinjena, znak jedinstva i zajedništva, koja postaje kvasac za pomireni svijet.*

U našem vremenu još uvijek vidimo previše nesloge i razdora, previše rana nanesenih mržnjom, nasiljem, predrasudama, strahom od onoga koji je drugačiji, ekonomskom paradigmom koja iskorištava Zemljina dobra i marginalizira najsiromašnije. Mi želimo, u tom tijestu, biti mali kvasac jedinstva, zajedništva i bratstva. Želimo ponizno i radosno reći svijetu: gledajte Krista! Približite se njemu! Prigrlite njegovu riječ koja prosvjetljuje i tješi! Poslušajte njegovu ponudu ljubavi da bismo postali njegova jedinstvena obitelj: *u jednome Kristu – jedno smo.* To je put

kojim trebamo zajedno ići, međusobno, ali i sa sestrinskim kršćanskim Crkvama, sa sljedbenicima drugih religija, s onima koji u sebi nose nemir traženja Boga, sa svim ženama i muškarcima dobre volje, kako bismo izgradili novi svijet u kojem će vladati mir.

To je misionarski duh koji nas mora prodahnjivati, ne zatvarajući se u svoje male krugove i ne praveći se boljima od svijeta. Pozvani smo ponuditi svima Božju ljubav, kako bi se ostvarilo ono jedinstvo koje ne briše razlike, nego cijeni osobnu povijest svakog pojedinca i društvenu i vjersku kulturu svakog naroda.

Braćo i sestre, ovo je čas ljubavi! Božja ljubav koja nas čini braćom i sestrama srž je evanđelja. Zajedno s mojim predšasnikom Lavom XIII. možemo se danas pitati: „zar nije

očito da bi brzo prestala svaka borba, kad bi to načelo prevladavalo u građanskom društvu?“ (*Rerum novarum*, 21).

Svjetlom i snagom Duha Svetoga gradimo Crkvu utemeljenu na Božjoj ljubavi i Crkvu koja je znak jedinstva, misionarsku Crkvu koja širi ruke svijetu, koja naviješta Božju riječ, koja dopušta da povijest u njoj „pobudi nemir“ i koja postaje kvasac sloge za ljudski rod.

Zajedno, kao jedan narod, kao braća svi (*fratelli tutti*), kročimo ususret Bogu i ljubimo jedni druge.

Riječi na kraju Mise, prije molitve Kraljice neba

Na kraju ovog slavlja pozdravljam sve vas, Rimljane i vjernike iz

mnogih dijelova svijeta, koji ste na njemu sudjelovali.

Izražavam na poseban način svoju zahvalnost službenim izaslanstvima iz brojnih zemalja, kao i predstavnicima Crkava i crkvenih zajednica te drugih religija.

Upućujem svoje srdačne pozdrave tisućama hodočasnika pristiglih sa svih kontinenata u prigodi Jubileja bratovština. Predragi, hvala vam što čuvate živom veliku baštinu pučke pobožnosti.

Tijekom mise sam osjetio snažnu duhovnu prisutnost pape Franje, koji nas prati s Neba. U toj dimenziji zajedništva svetih podsjećam da je jučer u Chambéryju, u Francuskoj, blaženim proglašen svećenik Camille Costa de Beauregard, koji je živio krajem 19. i početkom 20. stoljeća i svjedok je velike pastoralne ljubavi.

U radosti vjere i zajedništva ne smijemo zaboraviti braću i sestre koji trpe zbog ratova. U Gazi preživjela djeca, obitelji i stariji dovedeni su do ruba gladi. U Mjanmaru su u novim neprijateljstvima oduzeti mladi nevini životi. Mučenička Ukrajina čeka konačan početak pregovora za trajan i pravedan mir.

Stoga, dok povjeravamo Mariji službu rimskog biskupa, sveopćeg pastira, s „Petrove lađe“ gledamo na nju, Zvijezdu mora, Majku dobrog savjeta, kao na znak nade. Po njezinu zagovoru molimo za dar mira, pomoć i utjehu za one koji pate, a za sve nas milost da budemo svjedoci Uskrsloga Gospodina.

Photo: © Opus Dei

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/nasa-prva-velika-zelja-
ujedinjena-crkva-koja-postaje-krasac-
za-pomireni-svijet/](https://opusdei.org/hr-hr/article/nasa-prva-velika-zelja-ujedinjena-crkva-koja-postaje-krasac-za-pomireni-svijet/) (8.04.2026.)